

Můj milý deníčku.

Promiň mi, že jsem tě tak dlouho opomíjel. Nevyčítej mi, že se k tobě chovám jako k letní lásce – na sborovce samý smích, důvěrnosti po nocích, pořád spolu – a pak se odjede, a máš utrum. Nenapíšu, nezavolám. Ale důležité je, že jsme zase spolu. Na sborovce bude spousta lidí, takže jen s tebou budu sám. Všechno ti povím. Jsme nejky, BFF. Tak zatím pa.

Neděle, den první, 31. července

Je ráno doma, v Budějovicích. Na balení jsme měli dva dny po návratu z Říma, takže jsme s tím logicky začali až těsně před odjezdem.

„Auto je přervané,“ povídá ustaraně manželka. *„Takže se tam vejde buď jenom babička, nebo kávovar!“*

„Zabal ty hrníčky pořádně, ať se nerozbijí,“ povzbudil jsem jí.

Nakonec se našlo místo i pro řízky, které jsme i s babičkou přibalili v Praze.

Příjezd po šestnácté hodině na místo v lesích u Jáchymova připomíná jako vždy spíše hunský nájezd. Protože dost lidí pozitivně komentovalo, jak jsem zhubnul, hodnotím setkání s bratry a sestrami jako milé a srdečné. Moc jste mi všichni chyběli! Teda až na teenagery, kteří mě přivítali pozdravem *„čau rašelino“* a pak pokračovali v diskusi o tom, o kolik let jsou zrovna jejich rodiče trapnější než rodiče kamarádů.

Samotný vstup do SPORThotelu mě naplnil značným očekáváním, třeba jestli se ze mě nezakouří jako z čerta po šplíchanci svěcenou vodou.

Je to tu pěkné – spojuje se zde tradice minulého století se současností. Třeba náš pokoj je jak z devadesátek a současně to samé platí pro celý areál. Na druhou stranu tu budeme všichni vypadat moderně ve všem, co si vezmeme na sebe. Zatím nemáme ručníky, ale zato je k dispozici autobus. Člověk také hned dostává lekce z inflace, což je hodně aktuální téma. Třeba: za více peněz méně záchodů! U nás na patře je pro pány v provozu jen jeden, druhý má na dveřích prastarou cedulku *„nepoužívat“*. Ale co už, budeme jak tři mušketýři: JEDEN PRO VŠECHNY, VŠICHNI DO JEDNOHO. Je to tu jak v Itálii. Tam jsem to měl k moři plným mušlí v klidu za minutu. Tady to mám za minutu z pokoje plný k mušli.

Ale jinak jasná obloha počátku pobytu není bez mráčku, který malinko zastiňuje očekávání ze slunných zítřků. Ještě před večeří totiž potkávám po areálu bloudící postavy, jejichž dialogy připomínají temná zákoutí u Hlaváku: *„Máš?“ „Nemám.“ „A co ty, máš?“ „Nemám.“ „Slyšel jsem, že Němcovi mají“ „Už ne.“ „To nedám.“ „Wifi bude prý opravená ve středu, mobilní signál až ve čtvrtek.“ „To stejně nedám.“ „Modli se za mě.“ „Budu“ „Drž se!“ „Ty taky.“*

Večer byl program o modlitbě a zejména o odpuštění. Hodně jsem sledoval mojí Janičku, jestli to pochopila – protože šrámy z odpoledního balení jsou dosud čerstvé. Zřejmě pochopila, proč jí sleduji a zamumlala něco trámu v oku a papeženských provokatérech.

Pondělí, den druhý, 1. srpna

Dneska máme před sebou první celý den. Moje tři děti – skoro si už nevzpomínám na jména – včera někam zmizely v davu dalších sborových ratolestí. Snad je při odjezdu někde najdeme.

Na ranním programu nám Jana Matulíková kladla na srdce, jak důležité je si občas zazpívat. Doufám, že to samé nedoporučuje vězňům, za nimiž chodí. Ve vězení, když zazpíváš, tak je dost vysoká šance na náhlé uklouznutí po banánové šlupce. Ale já jí to říkat nebudu, ani neradím vynechávat biblické pasáže o zbavení se okovů, osvobození vězňů, vyvedení ze žaláře, atp.

K prvnímu dopolednímu volejbalu bych řekl pouze toto: Světová volejbalová asociace by si měla konečně ujasnit pravidla, takhle to už fakt nejde.

Odpoledne jsme se vyplazili na Hadí horu. Je to přesně místo, kam by Zmijozelův dědic poslal kempovat svojí tchýni. Emilka mě po cestě povzbuzovala, že to určitě dám a vytrvale mě táhla – a já jí za to sbíral maliny.

Jinak na hotelu stále pravěk. Bez jakéhokoli připojení. Radek se bez internetu tak nudil, že ještě před obědem vynalezl kolo. Dost ho proto rozesmutnilo, když chvíli poté dorazil dostavník s poštou. Když jsem začal tajně nabízet seminář o kouřových signálech, abychom přece jen spolu nějak komunikovali, přihlásilo se mi poměrně dost lidí. Pak jsem teda zjistil, že to naši kuřáci potřebují nějaké oficiální krytí pro svou vášeň, ale stejně je to tragické. Zvláště teenageři se tísní v místnosti s kulečníkem a lapají po wifi jak po životadárném prameni. Zájem o wifi u části z nich pak nepochopitelně uvadl po příjezdu Aničky Vokurkové.

Zmíním ještě večerní program: děti hrály celý večer SVOBODU – dobře vy! :)

V programu pro dospěléky mne zaujalo to, jak nás Bróňa vyzval, abychom se klidně u někoho vyzpovídali ze svých hříchů – u libovolného člověka. Nechci vám jako katolík do toho mluvit, natož abych se odvážil radit, ale na sborovky se Soukenickou jezdím už 17 let – a tady se rozkecá úplně všechno. My jsme právě proto zavedli už dávno zpovědní tajemství a každý katolík co je při smyslech ví, že nejlepší zpovědník je nahluchlý a s poruchou krátkodobé paměti.

Už jsem, milý deníčku zmiňoval jídlo? Vaří tu dobře, což o to. Paní vedoucí je milá, červenolící dáma a její pomocníci nás na její pokyn vykrmují. Vyloženě čekají na příležitost, aby dali zejména dětem něco na talíř. To je pořád: „*Nechceš pomoci?*“ „*Já ti naložím.*“ „*Dáš si ještě něco?*“ „*Ta buchta je výborná, Honzíku.*“ „*Dej si perníček, Maruško.*“ „*Ale já jsem Josefka!*“ „*To nevadí. Že jsou to ale hodné, dobré děti, že paní vedoucí?*“ Teda jestli vám tohle není divné, tak mně jo. Budu si na ně dávat pozor. A na vás, milé děti, také. Až vám někdo začne měřit tloušťku prstíčku, bude pozdě.

Úterý, den třetí, 2. srpna

Probouzíme se do chladného jitra a jiskřivý počátek dne kazí hned od počátku myšlenka na temný mrak, který zahaluje již po několik dní obzory našeho myšlení, na zlo, které musí být poraženo. Nevíme, co dělat, ale naštěstí máme velitele, ke kterému se upínají zraky zástupců všech svobodných národů Sporthotelomustkolandu. Velitel Bronivous před nás majestátně

předstoupil v doprovodu svého pobočníka Radevouska a pravil: „Četl jsem 8x šestý odstavec desáté kapitoly osmdesátého dílu naší Velké knihy. A již vím. Slyšte. Slyšte. Jsme národy světla. Světlo dává slunce. Nepřítelem slunce je měsíc. Měsíc se jinak řekne luna. Lúno se jinak řekne klín. Nepřítel je proto na hoře Klínovec.“ Ani nedomluvil a už jsme mu provolávali slávu. Taková moudrost a zároveň neúprosná logika. Vše bylo všem jasné, jde se. Abychom netříštili síly, rozdělili jsme se do tří skupin. Předem vám říkám, že dvě zahynuly strašnou smrtí v průběhu dne. Třetí však vedl Slavoj alias Chodec. Znal cestu. Plánoval. Šli jsme: pár lidí, dva mezci a želva. Ten, kdo byl vybrán nést to strašlivé břemeno, jsem byl pochopitelně já, skromný hrdina. Po dvouhodinových útrapách jsme konečně dorazili na místo, proti kterému byla věž Minas Morghul víkendové sídlo pro jednorožce. Vrchol Klínovce. Protože jsme nenechali ráno Bronivouse domluvit, nikdo nevěděl co dělat dál. Temnota se stahovala ze všech stran, kolem se začaly ozývat výkřiky zoufalství. Zlo napřahovalo své pařáty a hrozilo, že nás uvrhne do propasti zatracení. Ze zoufalství jsem začal házet kolem sekanou, co jsem nesl v batůžku. To bylo ono. Nic není mocnější než zapařená sekaná z celodenního balíčku. V dálce byl slyšet rachot padající věže, zlo bylo poraženo, zase vyšlo slunce – a na Sport Hotelu Můstek konečně začala jít wifi. Skromný hrdina bude tento rok navěky oslavován v písních bardů a ve Sborových listech.

Středa, den čtvrtý, dětský alias sportovní, 3. srpna

Skvělá akce pokud máte rádi děti a nevadí vám, že se většina z nich jmenuje jako postavy ze židovských anekdot. Já vím, že za tyhle řeči bych měl jít na start a dvě kola neházet, ale určitě víte, že ten, kdo nedodrží v rodině kvótu 50% mužských a 75% ženských starozákonních jmen, půjde do kázně?

V zásadě celý program pro děti připomínal rozkopnuté mraveniště – ale všechny byly nadšené jak při příjezdu Gandalfa do Hobitína. Krásně si to užily, všechny si sladkými cenami doplnily cukry.

Byl to skvělý den, pokud u vás slovo sport nevyvolává takovou reakci, že si už den předem musíte vzít Zyrtec.

„Půjdeš zase na kruháč?“ ptá se mě Dan Hruška citlivě, protože věděl, jak jsem trpěl při této činnosti v pondělí. To je jako ptát se Jana Tleskače, čím poletí na dovolenou. Samozřejmě jsem se pak zrakvil zcela novým způsobem, protože kruháč je jako sám život: čím poctivěji makáš, tím více to pak bolí. Nabízí se jediné rozumné řešení – za pivo vám ho řeknu po programu.

K zahájení volejbalového turnaji snad jen toto: Světová volejbalová asociace by si měla konečně ujasnit pravidla, takhle to už fakt nejde.

Jinak jestli si myslíte, že sport je činnost bezpečná, tak si to rychle odmyslete. Zatímco děti připomínající svou nerozbitností plastové trpaslíky a celý den proběhaly ve zdraví, dospělí takové štěstí neměli. Tomáš Němec má na hlavě takovou bouli, že by mohl z fleku dělat poloviční reklamu na Clavin. Mojí ženě zase hanebně nezdvořilý míč pohmoždil ruku. A já?

Poslechněte si báseň, která nejlépe vyjádří hloubku mých pocitů:

Zapějme píseň chval,

*spolu radujme se dosti,
objevil se nový sval,
na mé vřetenové kosti.
Měj naději, zahod' strachy,
na svět přibyli jsme nazí,
byť máš natažené šlachy,
sportem poničené vazy.
Napřím se, nepřím, ó člověče,
únava když tě zkřísla,
dokud krev ti neteče,
nic jsou natržená třísla.
Pot, pláč a slzy mé,
naději mou ať značí,
vždyť do nebe i na kruháč,
mi dobré srdce stačí.*

Čtvrtek, den pátý, 4. srpna

Základem téměř každého úspěchu je dlouhodobé plánování. Proto jsme se již v pondělí zapsali na celodenní výlet na Locket, objednali jsme si balíčky a ráno vstávali s těšením se na cestu autobusem. Právě proto bylo nakonec vše jinak.

Po snídani ke mně přišla žena, že děti nechtějí na Locket a spínají dlaně v úpěnlivé prosbě, abychom jeli k vodě. „*Přiznej, že to je trochu na pěst!*“ zvedl jsem varovně ukazováček. Ale nedělal jsem ramena, nevystřčil jsem prostředníček, řekl jsem si, že to mám koneckonců v paži, takže jsem tomu dal palec nahoru. Mít takového rodiče bych bral všema deseti. Ostatně řešení nenadálých situací mám v malíčku.

V zatím ještě chladném dopoledni jsme vyrazili na Plešivec. Velkoryse jsem v autě přešel narážky na paralely mezi mým permanentním účesem a názvem kopce.

Jinak to byla klasická past na peněženku. Samé atrakce.

S Bártem jsme vyrazili na tobogán. „*Dospělý dítě?*“ ptá se paní v pokladně. „*Ano, prosím, a ještě vstupenku tady pro syna.*“ V odpověď mě obdařila univerzálním ženským nesouhlasným pohledem. Cesta dolů na tobogán trvala pár vteřin, cesta nahoru po nezabezpečené lanovce mě přiměla udělat revizi mých oblíbených fobií. Spojení agorafobie a akrofobie – z výšek a otevřeného prostoru, dalo této cestě netušený rozměr. Jel jsem dvakrát. Holky visely v opičí

draze na lanovém centru tak o hodinu dýl, než je běžné, takže přepočteno na hodiny to zas tak drahé nebylo.

Odpoledne jsem svůj seznam fobií aktualizoval, protože jsme byli na koupání v lomu v Podlesí. Tvl říká jak Krakenova vana. Tři kroky a hlubina. Takže ablutfobie – strach z koupání, aichmofobie – strach z ostrých předmětů pod hladinou, akrofobie ve formě strachu z hloubky, akustofobie – strach z mraků, alektorofobie – strach ze slepic – kdyby se tam nějaká objevila, nikdy nevíš...a to jsme teprve na začátku abecedy. Nebudu vás napínat, ale koupání jsem si neužil tak jako ostatní, zvláště proto, že nějaká paní, co měla deku vedle, když se smála, tak nějak divně kvokala.

Večer jsme hráli volejbalové finále. K jeho průběhu bych rád řekl pouze toto: Světová volejbalová asociace by si měla konečně ujasnit pravidla, takhle to už fakt nejde. Tým, v němž jsem hrál, slavně prohrál – a tato slavná prohra se zařadí mezi další slavné prohry našich dějin.

Nechat si v noci otevřené okno nebyl dobrý nápad. Vlítli mi tam nějakí brouci a dělají pěkný kravál. John, Paule, Georgi a Ringo, končíte. Johna a George jsem dostal hned, Paul a Ringo se ještě schovávají.

Pátek, den šestý, 5. srpna

Chystáme se na cestu do Karlových Varů, opět pečlivě naplánovanou: balíčky napsané od pondělí, atd. Já vlastně dopředu vím, jak to dopadne: dám si kolonádu, oplatky, napiju se vody, udělá se mi špatně – a pojedeme domů.

Všechno je jinak!

Protože plán jít v tom vedru nějakých 13 km sice ujde, ale zato já s Emilkou to neujdeme zcela určitě, vyrazili jsme s denním zpožděním na Locket a pak na koupání do lomu u Otovic.

„Děti, podívejte, to je ale velká pijavice!“ povídám moudře a preventivně se chystám vyskočit z vody na břeh. *„A jaké má ploutvičky u hlavy!“* povídá Emilka. To už jsem věděl, že tady něco nehraje. *„Máš pravdu, je to malý úhoř dlouhý jako velká pijavice!“* snažím se zachránit situaci. *„Ty víš všechno, tatínku,“* povídá obdivně. A já zase slyšel tichý tlukot andělských křídel.

Večeře byla malá tragédie pro lidstvo, velká zejména pro děti. Šodó bylo spálené jak český turista v Bibione. Vysvětlení to má dvě: Buď dostaly kuchařky nejasné instrukce ohledně večera, takže nejdříve opekli šodó a k buřtům chystají marmeládu, anebo vyhazovat kuchaře v půli turnusu jen proto, že šňupe, nebyl zrovna nejlepší nápad. Vařil fakt dobře. Ale co, hlad překonám. Pustím si něco od Petra Spáleného, podívám se na zprávy z Hřenska a s jistou nostalgií povečeřím Horalku.

Sobota, den sedmý, 6. srpna

Kombinace pátečního celodenního výletu, volejbalu, kruhového tréninku a nakonec i nějakého toho vína s přáteli – takže hodně pozdního ulehnutí, mě přivedli k tomu, že až se narovná, pohlédnu pravdě zpříma do očí: sborovka nade mnou opět zvítězila. Moje ranní inventura fyzické funkčnosti připomínala kontrolu před startem ruské kosmické lodi Sajuz: přední a zadní trysky jakžtakž drží, ale palivo někdo rozkradl. Jinak řečeno: už jsem na to byl i lépe.

Ale někteří lidé na tom jsou hůř – většina mě totiž dnes uslyší mluvit hned dvakrát, což je asi o jedno více, než je Evropskou unií doporučená denní dávka svobody.

„Už máš hotový deníček, strejdo?“ ptají se děti a připomínají mi neúprosné plynutí času. Neboj, deníčku, nikdy s tebou nebudu hotový, nikdy tě neopustím – ale pro dnešek už musíme pomalu končit.

Takže mi dovolte pár drobných věcí na závěr:

Veliké díky vše, kteří se podíleli na organizaci. Nemohu zde vyjmenovat všechny.

Moc mi tu chyběli nepřítomní – tetička Broukalová, Honza a Petra Němcovi, Martina s Jirkou Košťálů a spousta dalších. Mysleli jsme na ně, to je jasné.

Nejmenší děti si tak moc užívaly atmosféru sborovky, že doslova nemohly dospát, takže nadšeně vítat nový den už před šestou nebyl žádný problém. Rodiče, pamatujte, to jsou ty vzácné společné chvíle, na které jednou budete vzpomínat.

Naopak moje děti už jsou docela odrostlé, ráno se nevzdávaly svých snů snadno a spaly dlouho. A to jsou ještě vzácnější společné chvíle, na které jednou budeme vzpomínat.

Přes velkou snahu mou i mé ženy se nám nepodařilo naladit jedinou radiovou stanici. A to se Janička fakt snažila. Wifi sice nakonec fungovala, ale byla jako přervaná dálnice D1 – kde teoreticky všichni mohou jet 130, ale nakonec jsi rád, když si v koloně stáhneš okýnko. Avšak ve čtvrtém patře, s rukou vytaženou z okna v pokoji u Pavlíčků ve směru jiho-jihozápad, se telefonní signál chytit dal.

Zázemí, personál a jídlo – ve srovnání s Horalkou a jejím psychopatickým kuchařem – byli docela v pohodě. Po týdnu mohu říci, že jsem pochopil jejich ambici tady v areálu nic moc neměnit – je to jako dlouhodobá investice do koupě uměleckého díla: za 30 let tu bude skanzen, za 50 zápis do světového kulturního dědictví UNESCO. Pak to bude majitel, kdo se bude smát naposled a vítat autobusy plné japonských turistů.

Bůh všechno vidí. K tomu bych dodal: a něco podobného si myslí také pán za barem, který má přes kamery napíchnutou celou budovu. Vyroženě se těšil, až bude moci někomu vynadat za nepěkné nepřístojnosti. Každý má své drobné radosti.

Prý se neříká kruháč, ale kruhák. Kruhák kruhový trénink. Kruháč je pochopitelně kruhový objezd.

Chci domů jedno z těch červených křesel, co jsem na něm zašival na galerii.

Jaký salát měli chlapci nejraději na sborovce? Vokurkový.

Martina Němcová musí mít v hlavě nějaké speciální místo, kde si pamatuje všechny ty pohyby rukama a nohama. Tomáš Němec s Danem Hruškou tam mají něco podobného, co dělá shyby i ve spánku.

Milý Jonatáne. Rok se s rokem sešel. Váš věkový rozdíl s Josefkou je sice pořád stejný, ale jistě už i ty musíš vidět ten nárůst jejího potenciálu. Už jen 4 a půl roku. Tři a půl, pod dohledem tvojí maminky. Každopádně s radostí jsem opět vyslechl zprávu o tom, že se věnuješ především

své budoucnosti, studuješ, pracuješ a šetříš se pro tu pravou. Nene, promiňte mi to. Josefko, Jonatáne, je to jen nevinné žertování. Jednou se tomu vaše vnoučata zasmějí.

Jaká tedy byla sborovka? Nejlepší. Jako vždy. Tak zase za rok, přátelé.